

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. január 12.
(vasárnap)**

Szepesy László

2. HOGYAN SZERESSÜK ISTENT?

Énekek: 377,1, 235, 690,1, 428

Lekció: 5Mózes 10,12-21

Alapige: Máté 22,37

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert ebben az életben sok minden változik, körülményeink, mi magunk is, telik-múlik az idő, sok minden mögöttünk van már, de Te mindörökké ugyanaz vagy, akár jó, akár rossz napok jönnek, Te hűséges maradsz a velünk kötött szövetségedhez, Te a Te gyermekeidet el nem hagyod. Köszönjük, hogy szeretetedre, kegyelmedre, irgalmadra, hosszútűrésekre mindig számíthatunk. Hálát adunk azért, hogy könyörülő vagy, mert mi – annak ellenére, hogy Te mindig hű vagy – gyakran hitetlenkedünk, gyakran elhagyunk, eltévelyedünk, és saját szívünk vágyai után megyünk, és úgy vagyunk jelen családjunkban, munkahelyünkön, hogy gyakran azt nézzük, hogy nekünk mi a jó, és elfeledkezünk arról, hogy hogyan tudnánk Téged dicsőíteni, és hogyan tudnánk egymást szeretni.

Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy Igéd előtt sem tudjuk magunkat mindig megalázni. Szánkkal valljuk, hogy igaz a Te beszéded, de életünk-

2. HOGYAN SZERESSÜK ISTENT?

---

kel ellene mondunk. Bocsásd meg, ha az elmúlt héten is számtalan alkalommal tettünk erről „bizonyoságot”, és bocsásd meg, amikor Igédet olvasva, hallgatva nem vettük azt szívünkre, hagytuk a földre esni, és nem teremtük a Tehozzád méltó gyümölcsöket. De, ó, Urunk, bár bűnösnek valljuk magunkat és méltónak a Te haragodra és ítéletedre, mégis valljuk azt is, hogy Te könyörülő vagy, aki Krisztust azért küldted, hogy megszabadíts bennünket, megöldököld bennünk az óembert, aki e világ és saját kívánsága szerint él, és újjá teremtettél, újjászültél minket, hogy gyermekeid lehessünk, örökösei az örök életnek, és a Te szolgálid ebben az életben. Ezért a golgotai keresztre akarunk nézni, és az ottani váltságban reménykedünk. Hisszük, hogy ma is érvényes áldozatod, és ma is meg tudsz minket szabadítani önmagunktól, bűneink fogságából, és köszönjük, hogy ezt meg is teszed, mert irgalmad végtelen.

Kérjük, hogy ezen a mai szent napon is, amikor feltámadásodra is emlékezünk, összejövetelünk alkalmát úgy szenteld meg, hogy Igéd és Szentlelked által munkálkodjál bennünk, dicsőítsd meg magadat, add, hogy énekeink, imádságaink, igéd előtti alázatunk őszinte hadd lehessen, hitből, a Szentlélek munkájából hadd fakadhasson. És ezt nemcsak azért kérjük, hogy minket magunkat építs, hanem azért, hogy gyülekezetünk egyre egységesebb legyen, hogy „*egy szívvel, egy szájjal*” tudjunk Téged dicsőíteni, és hogy valóban, aki lát bennünket, életünket, az ne minket, hanem Téged dicsőítsen. Ezért kérünk, áldd meg az istentiszteletet itt közöttünk és a gyermekek között is, add, Urunk, hogy valóban a Te igéd ne szóljon hiába.

Krisztusért kérünk, hallgass meg kegyelmesen!

Ámen.

Igehirdetés

A jog, a törvény világában létezik egyfajta hierarchia, alá-fölé rendeltségi viszony, amely kimondja, hogy egy alsóbb szintű jogszabály nem lehet ellentétes egy felsőbb szintű jogszabállyal. Ennek a jogszabályi hierarchiának a tetején az alkotmány, hazánkban Magyarország Alaptörvénye áll. Ennek egyetlenegy új törvény sem mondhat ellent. Isten törvényei, parancsolatai között is létezik egyfajta sorrendiség, alá-fölé rendeltségi viszony. Ennek a hierarchiának a tetején a nagy parancsolat áll, annak is az első része: „*szerezd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből*”. Maga Jézus Krisztus az, aki ezt az első és nagy parancsolatnak nevezi, nem mi találtuk ki, nem mi soroltuk be, Ő maga teszi ezt minden parancsolat legelsőjévé. Minden más isteni törvény, parancsolat ennek van alávetve. Amikor tehát Isten szeretetét kívánja tőlünk az Ige, akkor nem az ember sok teendője közül az egyiket említi meg, mint valami mellékes dolgot: ha van rá időd, figyelj Istenre, és szeresd Őt, hanem

azt említi, ami a legfontosabb, amire az embernek mindenekelőtt törekednie kell, amelyet minden más elé kell helyeznie. „*Szeresd az Urat, a te Istenedet.*”

Isten szeretete tehát a legelső és legfontosabb dolog, amit az Úr megkíván tőlünk. Ebből következik az is, hogy milyen mértékűnek kell lennie ennek a szeretetnek. Mert beszélnünk kell ennek a szeretetnek a mértékéről és hogyanjáról is, ahogyan Jézus Krisztus is teszi azt a nagy parancsoltban, mert Ő sem nagy általánosságban mondja azt, amit szoktunk, hogy szeressük egymást, gyerekek, Ő nem így mondja, hogy szeressük Istent, nagy ködöt hagyva maga után, hanem Ő részletezi, hogy mit jelent Istent szeretni, hogyan kell Istent szeretni. Ezért mondja és teszi hozzá: „*szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből*”. Az 5Mózes 6,5-ben az Ige egy negyedik dologra is felhívja a figyelmet, ott azt is olvassuk, hogy szeresd az Urat „*teljes erődből*”. Erről a 4 dologról szeretnék a mai istentiszteleten beszélni, de mielőtt ezekre rátérnék, előbb hadd szóljak néhány szót arról a kifejezésről, amire Krisztus annyira nagy hangsúlyt helyez, hogy újból és újból megismétli, ez pedig az, hogy teljesen kell szeretni az Urat: teljes szív, teljes lélek, teljes erő, teljes elme. Mit jelent ez a teljesség, miért ismétli ezt Krisztus annyiszor?

Azért, mert ezzel is hangsúlyozni akarja az Iránta való szeretet mértékét, és azt, hogy ez egy rendkívüli szeretet, nem hasonlítható máshoz. Mennyire kell szeretnünk Istent? Felebarátunk esetében az Úr megmondja a mértéket: annyira szeresd a másikat, amennyire önmagadat. Istent ennél jobban kell szeretnem? Természetesen igen! Sokkalta nagyobb mértékben! Isten azt sehol nem parancsolja, hogy szeresd magadat vagy a másikat teljes szívedből, teljes elmédből, teljes erődből és teljes lélekből. Őt kell, és csakis egyedül Őt minden mértéket felülhaladó módon szeretnünk. Negatívan is hadd fogalmazzam meg ezt: Istent nem lehet úgy szeretni, ahogyan mást. Ő sokkalta többet kell jelentsen számunkra, mint bármi vagy bárki más ezen a teremtett világon. A teljes szeretet kívánása kizárólagosságot jelent: Isten nem akar mással osztozkodni szeretetünkben, nem akarja azt, hogy a szíved 90%-át add Neki, és a 10-et meg megtartsd másra, Ő mindent kíván, teljes valódat. Ezt joggal teszi, hiszen Ő minden jó számunkra. Bármi áldásos és igazán hasznos számunkra ebben az életben, az Tőle származik. Őnélküle nem csupán nem léteznénk, hanem semmink sem lenne a szó legteljesebb értelmében. Teljes szeretetet, azaz 100%-ot kíván tőlünk.

Továbbá ez a teljesség azt is jelenti, hogy minden más szeretetet alá kell rendelni az Isten iránti szeretetnek. Ez nemcsak sorrendiséget jelent, hanem a szeretet milyenségéről is beszél. Természetesen sorrendben is az Iránta való szeretet az első. Mert mi fontosabb: Istennek vagy emberek-

2. HOGYAN SZERESSÜK ISTENT?

---

nek akarunk-e tetszeni? Az Ő akaratának, vagy emberi akaratnak igyekszünk engedni, legyen az másé vagy a saját akaratunk? A választ tudjuk az Igéből, egyértelmű. Vannak esetek, amikor a kérdés ebben a vagy-ban csúszosodik ki: vagy Isten, vagy más. De az Isten iránti szeretet teljessége a szeretet milyenségére is utal: arra, hogy Istenben elkezdhetem másként látni és szeretni az embereket, a velem történő dolgokat, a munkámat, a családomat, mindent. Istenben helyes módon kezdhetem el szeretni a körülöttem levőket: munkatársakat, iskolatársakat, gyülekezeti testvéreimet. Azaz a szeretet kérdése nem mindig választás kérdése, hogy vagy Isten, vagy a család, vagy más. Mert az Isten iránti szeretet nem kirekesztő: Isten szereti az én felebarátomat is, aki ott ül mellettem, ezért parancsolja meg a második nagy parancsolatként, hogy „szerezd felebarátodat”. A kérdés tehát nem az, hogy vagy Istent szeretem, vagy a felebarátomat, ahogyan gyakran mi gondoljuk, hanem az, hogy hogyan szerethetem Istent, és Őbenne az én felebarátomat? Ne válasszuk el a kettőt. A teljes szeretet azt is jelenti tehát, hogy Istent elkezdem szeretni a felebarátomon, a munkámon, a családomon, a gyülekezetemen és majdnem mindenben keresztül. Mert Istent így is lehet szeretni. Mindezt tegyük úgy, hogy szeretetünket ne osszuk meg Őközte és a világ között, hangsúlyoznám még egyszer: egyedül Istent kell szeretnünk, de Őbenne mindazt, amit, és akit Ő szeret.

Istent tehát mindenkinek felett és előtt szeretnünk kell. A férjek és feleségek szeressék házastársukat. Hadd fogalmazzak így: minden ember közül ő legyen az első, őt szerezd a legjobban, Isten ővele tesz egyé téged, de egy valaki kivétel ez alól a szabály alól: ez pedig az Úr maga. Nem szeretheted jobban a társadat Istennél, mert ha ezt teszed, bálványozod őt! A gyermekeknek szeretniük és tisztelniük kell szüleiket, hiszen Isten rájuk bízta őket, életüket rajtuk keresztül adta nekik. Egy valaki van, aki ezt módosíthatja: Isten szeretete. Istent jobban kell szeretnünk, mint édesanyánkat és édesapánkat. Ez botrányosan hangzik, tudom. De Istent teljes szívből kell szeretnünk. És félreértés ne essék, ez nem jelent kibúvót az alól, hogy szüleinket is szeressük, és velük foglalkozzunk, ahogyan azt a farizeusok gondolták, és a helyett, hogy rászoruló szüleikről gondoskodtak volna, és odaadták volna nekik a pénzt vagy az ételt, azt mondták nagy kegyesen, hogy az a pénz, amivel tudnánk segíteni neked, az templomi adomány, azért nem tudok segíteni (Márk 7,11-12). Az 1Timótheus 5,8 szerint, ha valaki nem gondoskodik saját családjáról, az „a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél”. De ha az Ige parancsai szerint szeretjük szüleinket, akkor Istent is szeretjük, hiszen parancsai szerint cselekszünk. A János 14,21-ben Jézus azt mondja, hogy ha valaki megtartja az Ő parancsolatait, az szereti Őt. Istent teljesen szeretni tehát azt jelenti, hogy minden mértéket meghaladóan, mindenkinél jobban kell Őt szeretnünk.

A teljes szeretet kifejezés azonban azt is jelenti, hogy teljes lényünkkel, ember mivoltunkkal igyekszünk szeretni Őt. Ezt jelenti ez a felsorolás, hogy Őt szívünkéből, lelkünkéből, elménkéből és erőnkéből kell szeretni, ezek vagyunk, ezek határoznak meg minket.

Most térjünk rá arra, hogy ezek mit jelentenek.

Urunk először a szívünket említi: „szerezd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből”. Tudjuk jól, hogy a szív a Biblia szerint lényünk és lelkünk középpontja (itt most nem arról a hústömegről beszélünk, ami a vért pumpálja, hanem többről). A szívből származnak kívánságaink, vágyaink, gondolataink, akarataink. A Példabeszédek 4,23 szerint „*abból indul ki minden élet*”, ezért kell nagyon vigyáznunk a szívünkre, hogy kinek akarjuk az odaadni, vagy hogyan játszunk vele. És mivel szívünk a bűn rabja, ezért gondolatai szüntelen csak gonoszak (Jeremiás 17,9, 1Mózes 6,5). Isten a halott és kőszív helyett újat ígér az Ő megváltottjainak (Ezékiel 11,19), és mivel új szívet ígér, ezért lényünk, életünk megújulását is. Másként kezdünk el vágyakozni, gondolkozni, élni. Az új szív középpontjába Isten az Iránta való szeretetet akarja helyezni, erre akar minket megtanítani, nevelni, a mindennapi megpróbáltatások, próbatételek és terhek célja leggyakrabban az, hogy bízunk-e Istenben, és szeretjük-e továbbra is Őt, vagy elkezdünk panaszkodni, és Ellene fordulni. Amikor tehát Isten arra hívja fel a figyelmünket, hogy szeressük Őt szívünkéből, arra is emlékeztet bennünket, hogy Ő ezért teremtett újjá minket, ezért bocsátotta meg bűneinket, és akarja megújítani az életünket, hogy erre törekedjünk, ez legyen a legfőbb célunk.

A szívből jövő, Szentlélektől származó szeretet azonban az őszinte szeretetet is jelenti a Szentírásban. Azt, hogy valakit nem színből szeretünk, hanem igazán, őszinte érzéssel, elkötelezettséggel. Sokan ugyanis csak tetteik a szeretetet, mert a külső, látható cselekedeteit lehet utánozni, úgy mímelni, mintha szeretném az illetőt. De attól még a szívemben nem fog változás történni. Ilyenkor fordul elő az, hogy szánkkal az Isten iránti szeretetről beszélünk, de tetteink és érzéseink az ellenkezőjéről tanúskodnak. Az ilyen szeretet az Ige szerint valójában halott. Figyelmeztet erre minket János apostol: „*Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?*” (1János 4,20) Isten figyelmeztet minket, hogy Ő nem a cselekedetek külsejével, látszatával törődik, hanem a szív belső indulatával, Ő azt kívánja meg, hogy a jó gyökérből jó gyümölcs származzék.

A teljes szívvel való szeretet azt is jelenti, hogy önként, szabadon tiszteljük és szeretjük Istent, nem pedig kényszerből vagy valamilyen mellékes önérdékből. A mindennapokban is különbséget tudunk tenni a között,

2. HOGYAN SZERESSÜK ISTENT?

---

ha valaki a családjában vagy munkatársaink közül önként szeret valakit, és a között, ha valaki kényszerből, muszájból, mivel mondjuk rokon az illető, vagy valami más érdek fűz engem az ő szeretéséhez. Nem kell mondanom, hogy a kettő között nagyon nagy a különbség: az őszinte szeretet és az önértékből való szeretet között. Még inkább igaz ez az Isten iránti szeretetre nézve. Nagy a különbség, ha valaki Isten szeretete, kegyelme és bocsánata felől bizonyos, és tudja, hogy azokat érdemtelenül már megkapta Istentől, és minden nap megkapja, és ez a hite őt vizsontszeretetre ösztönzi, és a között az ember között, aki bizonytalan Isten szeretete, kegyelme felől, és maga akarja azt kiérdemelni, azt hiszi, hogyha ő „jó fiú”, akkor Isten majd szeretni fogja őt, de ha rossz, akkor nem. Isten valóban emberként szeretne? Nem! Nem az az evangélium, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt? Az Ő szeretete nem ingadozik irántunk, mint a miénk iránta. Sajnos ez utóbbi esetben, amikor az ember maga miatt kezdi el szeretni Istent, nem Őt szeretjük igazából, nem Őt látjuk szeretetreméltónak, hanem magunk miatt kezdjük szeretni Őt, mert szükségünk van valamire Tőle. Isten szeretete egy eszközzé silányul a szívünkben, amelyen keresztül megkaphatjuk a sok áldást, a sikert, imádságaink meghallgatását, és igazából az ember magát szereti, mert ezt a sok jót magának kívánja. A teljes szívvel való szeretet azonban önkéntes, szabad szeretetet jelent, nem az önértékből valót.

A teljes szívből való szeretet továbbá a legerősebb indulatot is jelenti. Hadd használjam ezt a kifejezést pozitív értelemben, ne negatívan. A szeretet indulata a legerősebb, ezt mondja ezzel Jézus Krisztus. Ahogyan mondani szoktuk: ha valaki teljes szívből végez egy munkát, akkor minden erejét, tehetségét beleadja. Ha csak fél szívvel, akkor immel-ámmal dolgozik, ha pedig szív nélkül, akkor látjuk, hogy igazából nem is érdekli az a munka, akkor csak összecsapja és kész. A teljes szívből való szeretet a legerősebb indulatot jelenti Isten iránt, nem pedig ideig-óraig való lelkesedést, elkötelezettséget, nem rajongást, ami egy hangulattal jön, és aztán elmegy. Házasságra készülőknek szoktuk mondani, hogy a szeretet nemcsak egy érzés, hanem egy elköteleződés, naponkénti döntés a másik mellett. Még inkább igaz ez az Isten iránti szeretetre, egy hosszú távú, életre szóló elköteleződés, naponkénti döntés Őmellette.

Másodszor azt mondja Jézus Krisztus, hogy teljes lelkünkkel szeressük Istent. Mit jelent ez? A szeretet egyik fajtáját. Az Újszövetség több helyen beszél arról, hogy az Isten nélküli ember testi, azaz testi kívánságok, vágyak, akarat vezérli. Szeretni is a maga bűnös módján, testileg tud. Ellenben Isten újjászületett gyermekeinek lelki módon kellene élniük, így szeretniük is. A teljes lélekből kifejezés tehát részben utalhat arra is, hogy az ember hagyja el a testi, önző szeretetet, és Istennek tetsző, az Ő Igéjé-

ben felvázolt módon, lelkileg szeresse Istent, azaz nem a maga elképzelése szerint, hanem úgy, ahogyan azt megmondta az Igében, mint például az 1Korinthus 13-ban látjuk a szeretet rajzát előttünk. Ne találjunk ki magunknak mindenféle szolgálatocskákat, és húzzuk rá azt, hogy az Isten szeretete az én életemben, mert naponta egy jót megtettem, ezért úgy gondolhatom, hogy szerettem Istent. Hanem szeressük Őt úgy, ahogyan Ő akarja, azaz ismerjük meg, és igyekezzünk cselekedni parancsolatait, ahogyan a már említett János 14,21-ben Krisztus maga mondja: „*Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem*”, a kettőt szorosán összeköti az Úr. A teljes lélekből való szeretet tehát az Isten akaratára szerinti szeretetet jelenti egyrészt.

Másrészt pedig azt olvassuk a Róma 12,11-ben, hogy: „*Az igyekezetben ne legyetek restek; léleekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok*”. E szerint a lélekből való szeretet buzgóságot is jelent, a mértéket. Ahogyan a buzgó emberre mondani is szoktuk, hogy mennyire lelkesedik valamiért. Miért kell minket emlékeztetni a szeretetben való buzgóságra? Azért, mert ahogyan az apostol is mondja, gyakran megkísért minket a restség: „*az igyekezetben ne legyetek restek*”. Bűnös szívünk inkább hajlik a lustaságra, amikor más szeretéséről van szó, akár Istenről magáról, és sokkalta buzgóbb, amikor az önszeretetről van szó, és sajnos ez határoz meg minket olyannyira, hogy Istennek az Igében újból és újból emlékeztetnie kell arra az Övéit, hogy Őérte és másokért is éljünk, másokat is szeressünk. Ezt a szeretetben való restséget még meg is magyarázzuk egyébként az embereknel, mert azt mondjuk: nézd meg, bűnös. Miért szeressem őt? Hazudik, képmutató, ígéret, és nem teszi meg, és soroljuk a kifogásokat. Testvérek, még ha el is fogadnánk ezeket az egyébként nem biblikus érveket, amelyekkel kimentjük magunkat a felebaráti szeretet alól, hadd kérdezzem meg: mi a helyzet Istennel? Őbenne milyen hibát találunk, ami miatt restek vagyunk az Ő szeretetében? Hogy lehet nem szeretni a tökéletesen jó, kegyelmes, hosszútűrő, bűneinket megbocsátó Istent, aki a Számára legértékesebbet: egyszülött Fiát áldozta fel értünk a golgotai kereszten? Istenben nem találhatunk okot a restségünkre, csakis magunkban, bűnös szívünk az, ami rest. Ha Őt igazán megismerjük, azt kell vallanunk, hogy Ő a legméltóbb a szeretetre. Ezért újból és újból Isten emlékeztet minket, hogy az Iránta való szeretetben ne fáradjunk el, ne legyünk restek, hanem ellenkezőleg, buzgólkodjunk az Úrért. Ez pedig nemcsak azt jelenti, hogy itt a gyülekezetben minél több szolgálatot vállaljunk el, mert nemcsak ez jelenti Isten szeretetét, hanem hogy minden helyzetben, akárhol vagyok, az Úr dicsőségére igyekezzem élni. A buzgóság a lélek érdeklődésére mutat rá, arra, amitől úgymond felhevül a lélek, amiért szinte ég, lángol. Amiért / akiért buzgólkodunk, az érdekel minket a legjobban. Testvérek, az Úr

2. HOGYAN SZERESSÜK ISTENT?

érdekel minket a legjobban? Őiránta buzgólkodunk, akárhol legyünk? A teljes lélekből való szeretet azt jelenti, hogy Isten szeretete hassa át személyiségünket, tetteinket, Ő érdekeljen minket a legjobban. Legyen szó egy munkahelyi feladat elvégzéséről, arról, hogyan utazom a buszon, vagy hogyan vezetek a dugóban, vagy hogyan vagyok otthon a gyermekeimmel, feleségemmel, vagy itt a gyülekezetben a testvéremmel. Az életünk miről beszél? Akik látnak bennünket, azt mondják: ezt az embert Isten szeretete hatja át? Nem azért, mert mondogatja, hanem mert a tetteiből, szavaiból, a személyiségéből látszik ez.

Krisztus harmadiknak azt mondja, hogy Istent teljes elménkkel szeressük. Ez annyit jelent, hogy teljes értelmünkkel. Döbbenetes dolog az, hogy bár nagyon sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy létezik Isten, de mégsem szeretik azt, akiben hisznek, akinek a létezését nem tagadják, mégsem szeretik Őt. Az eszükkel tudják, hogy kell lennie egy Teremtőnek, Gondviselőnek, és ha látják saját bűneiket, akkor még azt is megvallják, hogy szükség van Szabadítóra, Megváltóra, mégis semmi másra nem vágnak jobban szívükben, mint arra, hogy Isten ne létezzon, hogy Ő bárcsak ne lenne. Mert ha Ő nincs, akkor a saját eszem, belátásom, meggyőződésem szerint élhetek, és az mennyivel könnyebb lenne, nem kellene igazodni senkihez, csak magamat kellene követnem. És nem kellene félnem a következményektől, attól, hogy egyszer el kell számolnom minden gondolatommal, tetteimmel és szavammal. De ez a gondolkozás, kívánság, meghasonulás, hogy tudom, hogy van Isten, de közben mégsem hiszem és élek úgy, ez ellen küzdenie kell a keresztyén embernek. Mert nekünk Isten pusztá létezése gondolatának is bátorítást és örömet kellene jelentenie.

Bár a hívő ember értelme meghasonulhat bűnei és engedetlensége miatt (olvassuk el a Róma 7-et, mint viaskodik az apostol, mint mondja azt, bár tudom, mi lenne a jó, mi Isten parancsa, tudom, mit kellene tennem, de a bűn miatt mégsem azt teszem, és küzd magával), a hívő ember meghasonulhat bűne és engedetlensége miatt, de az elméje nem hasonulhat meg abban az értelemben, hogy Isten Igéjét igaznak tartja-e az emberi bölcselkedés bármilyen formájával szemben. Az emberi elme nem kérdőjelezheti meg Isten Igéjének igazságát, mert az jóval nagyobb nála. A Jakab 3,13-al kezdődő szakasz beszél arról, hogy létezik földi, testi bölcsesség és okosság, amely ellentmond Isten Igéjének, magát fölé helyezi, és egy másik, felülről való, Istentől származó bölcsesség. Ez utóbbi Isten Igéjének ad igazat, még akkor is, ha a józan paraszti ész vagy a korunk bálványaként imádott tudomány mást is mond, mint az Ige. Akkor alázattal csak annyit tudok mondani: nem tudom, hogyan, de Istennek van igaza, mert Ő a bölcsőbb. Mert Isten Igéje tévedhetetlen, és ezért értelmünkkel nekünk kell ahhoz igazodnunk. A teljes elmédél kifejezés tehát azt is jelenti,

hogy nem élhetünk kettős életet: nem mondhatjuk hívóként itt a gyülekezetben, hogy igaznak mondom a Bibliát, miközben a munkahelyemen elfogadom azt a hipotézist és elméletet, amely ellentmond Isten szavának. Hogyan számolunk el ezzel a kettősséggel az Úr színe előtt? A Róma 12,2 szerint elménknek is meg kell újulnia, mint szívünknek: *„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akaratára”*. Ez pedig azt jelenti, hogy minden gondolatot, ítéletet, meggyőződést, okot, amit az elmém létrehoz, Isten lábai elé kellene helyeznem, és oda kellene szentelnem az Ő tiszteletére, szeretetére. Gondolatban is, az elméddel is szeretned kellene Istent. Nem kényszerűségből, nem azért, mert azt mondják, hanem azért, mert beláthatod, hogy az előtt a végtelen bölcsesség előtt hódolhatsz, aki nemcsak a világot teremtette és megtartotta, hanem a te üdvösségedet eltervezte és véghezvitte Jézus Krisztusban. Isten bölcsessége és útjai magasabbak a miénknél. Elismered-e ezt? Tiszteled-e az Urat elméddel is? Mert a megújult értelem nem emberi okoskodásokban, hanem Isten bölcsességében lelheti meg azt, amiben – hadd fogalmazzak így – intellektuálisan is gyönyörködhet, amivel értelmileg is megelégedhetik, és örömét lelheti benne. Tapasztaltuk ezt, hogy Isten Igéjét, tetteit megértve, értelmileg is mennyire örülni tudtunk, és milyen gyönyörűséget jelentett, amikor az összefüggések összeálltak az Úr munkájában előttünk? *„Szeresd az Urat... teljes elmédből.”*

Végül pedig, negyedszer azt mondja az Ige, hogy Istent teljes erőnkkel szeressük. Azaz testünknek és lelkünknek minden erejéből. Ez aktív odaszánást, életet jelent. Azt, hogy minden órában, amit Isten nekem adott, igyekszem Őt szeretni. Azt jelenti, hogy fizikai egészségemet, erőmet az Ő szolgálatába állítom, mint okos istentiszteletemet, de hadd mondjam így: a betegségemet is odaszentelem az Úrnak, hogy azzal is Őt szeressem és tiszteljem. Azt, hogy minden tálentumomat, tehetségemet Neki szentelem, és mind testileg, mind lelkileg, mind mentálisan, mind anyagiilag, minden erőmmel Őt akarom imádni, szolgálni és szeretni. Nem – ahogy ma mondani szokás – félgőzzel, hanem mindent odaszentelve, ezt jelenti, hogy teljes erővel.

Mindezeket hallva tegyük fel a kérdést: milyen szeretetet kíván tőlünk Isten ezekben az igékben, a nagy parancsolatban? A legtökéletesebb szeretetet. Milyen ember tudja e szerint szeretni Istent? Egymaga senki és semmilyen ember! Soha senki sem szerette így, és nem is fogja szeretni Istent. Egyedül Jézus Krisztus tudta ezt a parancsolatot is betölteni, ahogy minden másikat, hogy életének minden pillanatában teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes elmével és erejével szerette az Atyát. Olvassuk el az evangéliumokat! Nem az Atyáért munkálkodott? Hányszor adott Neki há-

2. HOGYAN SZERESSÜK ISTENT?

---

lát, kereste az imádságot, a Vele való beszélgetés idejét, hányszor beszélt az Atyával való bensőséges kapcsolatáról a tanítványoknak? Hányszor buzdította őket arra, hogy ők is Atyának szólítsák Őt? Az evangéliumot olvassuk el egyszer ilyen szemszögből is: hogyan szerette Krisztus az Atyát? És azt fogjuk felfedezni, hogy Ő minden egyes mozdulatában szerette Őt.

De ha nem tudjuk Őt így szeretni magunktól, akkor miért parancsolja meg nekünk ezt Isten? Azért, mert Isten a törvény parancsaiban nem arra van tekintettel, hogy az ember mire képes, hanem hogy mire köteles, mint az Úr teremtménye. Isten a parancsával nem azt mondja, hogy meg tudod tenni, ezért parancsolom, hanem azt mondja, hogy azért parancsolom, mert ez méltó énhozzám. Ez a szeretet méltó Istenhez. De azért is parancsolja meg ezt a tökéletes szeretetet, hogy leleplezze a szívünket, hogy belássuk a bűneinket, hogy a mi szeretetünk nem olyan nagy, mint amennyire azt gondolni szoktuk, ahogy a világ képzei. Ha őszinték vagyunk magunkhoz, akkor erre a nagy parancsolatra azt kell felelnünk, hogy bűnös szívünk és testi voltunk miatt egyedül lehetetlenség számunkra ilyen tökéletesen szeretni Istent. Jézus Krisztus viszont azért halt meg a golgotai kereszten, hogy ezen változtasson, hogy új szívet adjon nekünk, hogy elkezdjünk az Isten iránti szeretet útján járni, még ha nem is tudjuk ezt tökéletesen véghez vinni, még ha bukácsolunk is ezen az úton, de mégis elkezdődhet, mert a Szentlélek gyümölcse lehet bennünk az Isten iránti szeretet.

Imahét előtt állunk, a ránk következő hét minden estéjén lesz alkalom, tegyük fel a kérdést, hogy az imádságaink mögött minek kell állnia? Állhat őszinte bűnvallás és bűnbánat, nyomorúság, rászorultság, de, nem ott van a legfőbb okok között az Isten iránti szeretet? Azért nevezzük imádságnak, mert imádni akarjuk Őt, és az imádás mögött nem az Iránta való szeretetnek kellene lennie?

Isten parancsa a hívő ember számára egy út, az Isten iránti szeretet útja, amelyen igyekszik járni, amely számára útmutató és mérvadó. Kíváncsi, hogy Isten Szentlelke munkálja bennünk, hogy a legelső és legfontosabb parancsolat határozza meg teljes lényünket, ne elégedjünk meg a félsikerrel, törekedjünk Őt teljes személyiségünkkel szeretni: teljes szívből, teljes lélekből, teljes elméből és teljes erőből. Az Úr Szentlelke adja ezt meg nekünk, segítsük egymást is testvéri szeretettel ebben.

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, azért, hogy a Te szereteted nem változik, köszönjük, hogy a Te irgalmadra, könyörületedre mindig számíthatunk, és Te a bűnbánó bűnöst mindig magadhoz fogadod.

Urunk, kérünk, bocsásd meg, hogy még ebben is oly tökéletlenek vagyunk, pedig Tebenned nincs hiba. Ha Téged őszintén megismerünk az

Igéből, és igazán hisszük, hogy Te olyan vagy, amilyennek az Ige mond, akkor igazán szeretetreméltónak kellene vallanunk Téged. Bűnös szívünk-ről ez is beszél, és bizonyoságot tesz, hogy még a Legtökéletesebbet sem tudjuk szeretni.

De köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy Te ezt a bűnünket is magadra vállaltad olyannyira, hogy a golgotai keresztfára mentél értünk, és köszönjük, hogy Tőled származhat az az új szív, amely valóban Teérted éghet. Ezt kérjük Tőled, és azt, hogy újíts meg bennünket újból és újból, hogy ne hidegüljön meg bennünk az Irántad való szeretet, hanem hadd lehessen őszinte, buzgó, Teérted égő. Így könyörgünk, vezess egyen-egyenként és gyülekezetként is minket, hogyha valaki közénk jön, ne minket lásson meg, hanem az Irántad való szeretetünket, Téged magadat, amit Te adsz nekünk.

Kérünk szenvedő testvéreinkért, akik halálra készülnek, Te legyél velük ott a betegágyon is, Te adjál szívükbe igazi nyugodalmat, mert Te helyet készítettél számunkra, és Te ígérted, hogy magad mellé veszel minket. Könyörgünk a szenvedőkért, adj erőt elhordozni a fájdalmakat. Ugyanígy kérünk súlyos beteg testvéreinkért, könyörülj rajtuk, adj gyógyulást nekik kegyelmed szerint. De mindenekelőtt erősíts meg mindannyiunkat – szenvedőket, fájdalmakat hordozókat – a Te irgalmadban és könyörületedben, és abban, hogy a Te kegyelmed elég számunkra, elég erőt ad. Könyörgünk gyászolóinkért, kérünk, hogy a feltámadás reménysége hadd legyen vigasztalás számunkra.

Kérünk az előttünk álló imahétért, az alkalmakért, köszönjük, hogy elkészítetted azokat. Kérünk, hogy áldd meg az igehirdetőket és -hallgatókat egyaránt, és segíts, hogy valóban egy szájjal, egy szívvel tudjunk majd Téged dicsőíteni és imádni.

Könyörgünk, áldj meg munkánkban, tanulásunkban, családjunkban, gyülekezetünkben. Add, hogy bárhol legyünk, ez a parancsolat hadd határozzon meg bennünket, ne egy külső kényszer, elvárás legyen számunkra, hanem szívünkből fakadó vágy, hogy Téged szeressünk, válaszul a Te irántunk való szeretetedre. Ebben kérünk, vezess, és tarts meg minket minden napon addig, amíg vissza nem jössz az ég felhőin át, vagy magad mellé nem veszel minket, hisz megígérted ezeket. Köszönjük, hogy ígéretünk van arra, hogy megőrzöl a hitben, még hogyha fájdalmak, bukások, örömök útján is, de mindvégig megtartasz és magadhoz vezetsz.

Legyen ezért is áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

428. ének

1. Látod, Úr Isten, szívünket,
Tudod erőtlenségünket,
Nem rejtjük el bűneinket:
Várjuk kegyelmességedet.

2. Mindnyájan arcra borulunk,
Szent Atyánk, hozzád kiáltunk:
Felejtsd el bűneinket,
Tengerbe elbéveds őket.

3. Világosítsad elménket,
Gerjeszd fel a mi szívünket,
Hogy dicsérhessünk tégedet,
És áldhassuk szent nevedet.

4. Hajlékoddá mi szívünket
Szenteljed, kérünk tégedet;
Szíveinkben lakodalmat
Szerezz, és nagy nyugodalmat.

5. Így cselekedjél mivélünk
Szent Fiadért, ki minékünk
Nálad bizonyos reményünk,
Hozzád egyenes vezérünk.